

În acea zi se împlinea un an de când Toma îl primise cadou pe Robo Bobo. Și încă nu-i descoperise toate trucurile secrete.

Băiatul trebuia să-l învețe să se poarte ca oamenii. De pildă, în ziua aniversară, Toma îi repetă de câteva ori robotului că toată familia trebuie să mănânce din tortul de ciocolată.

— Eu nu pot să mănânc felia mea, așa că o s-o pun deoparte. Tu câte felii ai mâncat până acum?

— Bz. *Una... două... trei... bzz...*

— Sper să-ți fi ajuns. Să nu te atingi de porția mea.

— Bz...

— Haide, pregătește-te, mergem la spectacolul de iluzionism!

Ei, dar în altă zi a fost și mai și. Robo Bobo și Toma mergeau pe aceeași trotinetă. Robotul era cel care conducea. La intersecție, văzând că nu erau mașini, traversă pe roșu.

— Vai, Robo Bobo!!! strigă Toma.

Imediat se auzi sirena de poliție. Robotul se făcuse invizibil și acum rămase doar Toma față în față cu polițistul. Norocul lui că primi doar avertisment.

— Oamenii își asumă responsabilitatea pentru faptele lor, îl mustră Toma pe robot. Nu se fac nevăzuți. Ar fi bine să-ți folosești puterile pentru lucruri nobile.

Toma trebuia neapărat să-i afle secretul robotului. Și, până la urmă, îl află, așa că-i pregăti o surpriză.

Știind că lui Robo Bobo nu prea îi plăceau muncile grele, într-o zi, când veni curierul la poartă, Toma strigă:

— Hei, am nevoie de ajutor! E un pachet mare! Cine mă ajută și pe mine?

Nici nu apucă să termine întrebarea, că robotul, puf!, dispăru.

— Normal, iar ești invizibil! Știu că m-auzi. Vino să mă ajuți!

— Bz. Robo Bobo doare burta!

Toma scoase camera cu senzori termici și se uită prin ea. Robo Bobo se tolănise zâmbitor în hamac.

— „Doare burta“, dar te legeni în hamac fericit! îl ironiză Toma. Tot aștept să-ți folosești puterea pentru ceva bun.

